

3. Училище.

(Писмо пише ученикъ до брата си.)

Любезный брате!

Азъ съмь *навыкнѣлъ* да ти говорѣ сѣ прави-
чно, а затуй ще ти раскажѣ сега, какъ отидохъ въ
училището.

Отъ наше село немаше ни едно момче да ходи
въ училище, и затуй азъ немаше кого да попытамъ,
бѣжтъ ли въ училището или не? Дойдохъ, братко
милий, до голѣмото *зданіе*, въ което са учать дѣца-
та, и са примькнѣхъ надъ прозореца. Глядамъ въ
училището разны, новы за мене *предметы*: тамъ учи-
тель, ученицы, училищны столове, дулапъ за книги,
книгы, дѣски, оловници. Ето ти учительтъ зе една
прѣчка. „Оле ле мамо! рѣкохъ азъ на ума си, да си
бѣгамъ че той ей сега ще земе да бѣе“. А учительтъ
пристѣпи до дулапа, извади отъ него една *картина*,
че като зе да показва по нея разны *предметы*: тамъ
на картината имаше мечка, заяцъ, свиня; азъ гы по-
знахъ. Ученицытъ едно весело гледать на учителя
и токо са протягать отъ мѣстата си и са налѣгать
кътъ картината „Хъ, види са че въ училището не
бѣжтъ“, помислихъ си и влѣзохъ въ училището,
сега менѣ ми е много добрѣ въ училището. Напиши
ми ты какъ са поминавашъ.

Твой братъ

Петко Стайковъ.

Село Брѣстово,
5. Септемврѣя 1873 година.

ОДУШЕВЕННЫ ПРЕДМЕТЫ, сирѣчь таквизи, които
имжтъ душа, самы могжтъ да премьнувать отъ едно мѣсто